

**Příchod
do Centopie**

Kouzelná kniha

Mia by nejraději vůbec nikam nešla, ale neměla na vybranou. První den na Mezinárodní florentské škole jí dělala doprovod teta. Byl to internát pro děti z nejrůznějších koutů světa. Mnoho lidí by určitě bylo šťastných, že mohou navštěvovat tuto školu – to ale nebyl případ Mii.

Měla za sebou těžké a velice smutné období. Po nehodě byli její rodiče nezvěstní. Mia tak moc doufala, že jednoho dne budou zase všichni spolu. Teď ale byla úplně sama. Ani její teta se o ni nemohla starat věčně. To bylo jasné. Takže bylo potřeba pro Miu něco najít.

Ale proč zrovna tenhle internát? Mia si při nejlepší vůli nedokázala představit, že by se někdo mezi tlustými zdmi staré budovy mohl cítit dobře. „Určitě tu poznáš spoustu milých lidí,“ pokusila se ji povzbudit teta.

Mia mlčky protáhla obličej. „Podívám se, kde najdu ředitelnu. To určitě nebude trvat dlouho. Počkej na mě tamhle, ano?“ Teta ukázala na lavičku před vchodem do budovy.

Mia se zkroušeně posadila a rozhlédla se kolem. Všichni tu na sobě měli modro-bílou školní uniformu. Tři dívky si zrovna dobíraly jednoho kluka. Vzaly mu knihu a přehazovaly si ji mezi sebou. Najednou kniha s tupým nárazem při-

stála Mie u nohou. Krátce zaváhala, pak se sehnula, zvedla knihu a podala ji klukovi. Tři neznámé dívky přišly blíž a postavily se před Miu. Kriticky si ji prohlížely. Ta největší a nejhezčí z nich se chopila slova: „Co je to za zjev?“ smála se. „A co to má na sobě za halloweenský kostým?“

Mia se na sebe podívala. Měla na sobě šedou mikinu, džíny, kecky a kšiltovku – to, co nosila nejraději. Chtěla něco opáčit, nějak nafoukanou spolužačku odpálkovat, ale nic ji nenapadlo. To ji na tom štválo nejvíc. Nakonec to byla teta, kdo ji z téhle nepříjemné situace vysvobodil. Vyšla ze dveří a zamávala na Miu. „Pojď, zlato, ředitelka na tebe čeká.“

Rozhovor s ředitelkou internátu netrval dlouho. Snažila se být milá, ale Mie nebylo do řeči. Kdyby bylo podle jejího, tak by tu vůbec neseseděla.

Potom teta dovedla Miu do jejího pokoje. Na první pohled vlastně nebudil tak špatný dojem. Byl opravdu útulně zařízený, na stěnách byly příjemné barvy. Z chodby sem ovšem zazněl hlas, který Mia už někde slyšela – a stále se přibližoval.

V dalším okamžiku zpoza rohu vyšly dvě dívky. Mia se s nimi seznámila už venku před internátem. Na obličejích jedné z nich se objevil domýšlivý úsměv. S úšklebkem šťouchla druhou dívku do boku. „To se podívejme, Paulo. Myslím,

že dorazila tvoje spolubydlící. Tomu tedy říkám smůla." Blahosklonně se podívala na Miu. „Já jsem Violetta. Určitě z nás budou nejlepší kamarádky. A nebo taky ne.“ Zahákla se do Pauly a společně zase odešly.

„Bude to chvíli trvat, než se tu zabydlíš, zlatíčko. Ale bude to dobré,“ utěšovala Miu teta.

Ona sama to ale viděla úplně jinak. S těmihle dvěma namyšlenými slepicemi se nikdy kamarádit nebude. Vyloučeno!

Celá smutná si sedla na svou novou postel a svěsila hlavu.

Teta na to ale byla dobře připravená. Aby své neteři ulehčila první dny na in-

ternátu, měla pro ni překvapení. Z ob-
jemné tašky, kterou s sebou celý den
vláčela, vytáhla velký balík s mašlí.

„To ti zanechali rodiče. Měl to být dá-
rek k narozeninám, ale chci ti ho dát už
teď.“ Podala Mie balík.

„Všechno bude dobré, věř mi. Teď
musím bohužel zpátky do ředitelny kvů-
li všem těm podpisům. Pak se ale přijdu
rozloučit, ano?“

Mia nepřítomně přikývla. Dárek vzbu-
dil její pozornost. Sotva byla teta venku,
roztrhla obal. Objevila se překrásně zdo-
bená červená kniha. Na okrajích měla
zlatý lem. Byla velká a tlustá a vypadala
velice drahocenně. Sponu zdobil třpyti-
vý tmavozelený kámen.

Mia po ní téměř zbožně přejela rukou. Nevzpomínala si, že by někdy měla v ruce něco tak nádherného. Otáčela knihu a pozorovala ji ze všech stran. Na přední straně bylo velkými písmeny napsáno:

Legenda o Centopii

Opatrně knihu otevřela. Na mnoha stránkách byla popsána tajemnými znaky, kterým se říká runy. Mia si vzpomínala, že tyhle runy už kdysi dříve viděla. Obzvláště se jí líbila kresba, na níž byla něžná elfka s bílým jednorožcem. Mnoho dalších stran ale bylo nepopsaných.

Potom Mia objevila ještě něco. Mezi stránkami byl dopis, který jí zanechali rodiče. Otevřela složený list třesoucími se prsty.

„Všechno nejlepší k narozeninám, zlatíčko,“ stálo v něm. „Vzpomínáš si ještě na Centopii? Teď je z ní hra, jen pro tebe.“ Mia vzhlédla od knihy. Nechápa-la, co to má znamenat. Možná bylo v ba-líku ještě něco, co přehlédla. Něco, co by do toho mohlo vnést světlo. A opravdu! Z balíku vytáhla hezký zlatý náramek, který byl připevněný na zvláštním za-řízení s kabelem. Byl osazen dvěma růz-ně velkými akvamarínovými kameny. Na šperku visela cedulka, na které stálo:

„Já jsem Mia.“

K čemu to ovšem by-lo dobré, zůstalo pro Miu hádankou. Šperk se jí ale líbil. Nasadila

si ho a zjistila, že kolem zápěstí jí padne jako ulitý. Jako kdyby byl vyroben pro ni...

Mia ani nestačila pokračovat ve svých myšlenkách, když najednou začal větší z obou modrých kamenů svítit. Aniž by Mia vážně přemýšlela o tom, co dělá, stiskla kámen. Ozval se milý ženský hlas. „Ahoj Mio,“ řekl. „Jak zní tvé heslo?“

Mia si vzpomněla na cedulku, kterou předtím měla v ruce a u níž netušila, k čemu je.

„Já jsem Mia,“ řekla nahlas a zřetelně.

